

— Работата е въ това, — обясни младият полицаи, — че Сирия не позволява на българитѣ да оставатъ тамъ, освенъ ако иматъ занаятъ, за който тамъ си нѣматъ достатъчно хора Разбирашъ, нали? А въ паспорта на госпожицата пише, че е безъ занятие. Ние тукъ имаме толкова момичета безъ занятие!... Тя трѣбва да си замине. За съжаление, другояче не може.

Богданъ я отведе право при единъ адвокатъ. Разправя се съ него надълго и нашироко. Адвокатътъ вика по телефона чакъ въ София. И пакъ до никжде не стигнаха.

— Жоржета, работата е лоша. Адвокатътъ казва едно: можешъ да останешъ въ България, само ако се омжишъ за нѣкой българинъ. Паспортътъ ти имъ бode очитѣ. Така че... или да се омжишъ за българинъ, или да си заминешъ оттукъ.

И тримата клюмнаха глави.

— Добре, ще си замина, — каза Жоржета и стана.

Тѣ вървѣха по улицитѣ, излѣзоха на булеварда, загубиха се изъ лѣтната навалица. Не виждаха себе си, не виждаха другитѣ. Богданъ пресмѣташе за десети пѣтъ, какъ и кжде би отишла тя. А Жоржета отново се сви въ своитѣ грижи, около очитѣ ѝ по-ясно отпреди се прострѣ паяжина отъ бръчки.

— Добре, ти ще заминешъ. Все ще наредимъ нѣкакъ! Но кжде, кжде ще отидешъ?

Тя го погледна.

— Веднажъ да влѣза въ нѣкой параходъ, другото е лесно. По свѣта има толкова пристанища.

— Но въ Марсилия е зле. Въ Барселона...